

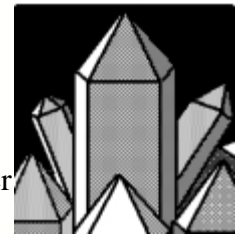
Bergkristal

Bergkristal is een kwartsvariëteit, met als voornaamste onderscheidingsteken dat het kristal helder en doorzichtig is en een glasglans heeft. Bergkristal heeft een hardheid van 7 op de schaal van Mohs., wat wil zeggen dat het vrij hard is en het oppervlak ervan alleen te bekrassen is door materialen met een hardheid groter dan 7 (bvb. diamant). Anderzijds, wanneer je met een stuk bergkristal stevig tegen een hard object aan komt, stoot je er zo splinters af, wat betekent dat het tamelijk bros is.

Het soortelijk gewicht van bergkristal is 2,65. Bergkristal smelt bij een temperatuur boven 573°C. De kleinste eenheid waaruit bergkristal is opgebouwd is de SiO₄ tetraëder; een siliciumatoom in het midden van vier zuurstofatomen. Door hun zuurstofatomen te delen met andere siliciumatomen ontstaat het netwerk van de kwarts (SiO₂) structuur. De chemische samenstelling van bergkristal is SiO₂ (siliciumdioxide). Het is een combinatie van silicium en zuurstof. Andere vormen van kristal bevatten tevens als grondstof een of meerdere andere steensoorten of metalen (bvb amethyst of rozekwarts die allebei ook mangaan bevatten). Het kristal kan tevens insluitsels hebben (bvb rutielkwarts).

Bergkristal is veel voorkomend. Het is zelfs zo dat het buitenste deel van de aardkorst voor 75% uit siliciumdioxide bestaat. Het bergkristal ontstaat bij normale temperatuur van de aarde. Het groeit gewoon, zonder aanzet te vinden in extreme natuurlijke omstandigheden (zoals vulkaaneruptions).

Het woord 'kristal' is al duizenden jaren geleden ontstaan en is afgeleid van het Griekse woord 'krystallos', dat *helder ijs* of *bevroren water* betekent. Het kreeg deze naam niet alleen om zijn gelijkenis met ijs, maar ook omdat het zelfs in een warme omgeving lange tijd koud blijft, zeker in vergelijking met glas. Dit komt doordat kwarts als gevolg van zijn inwendige structuur een zeer goede warmtegeleider is. Het woord 'kwarts' is afgeleid van een Slavisch woord dat hard betekent.

Vindplaatsen van bergkristal zijn onder meer Zwitserland, Oostenrijk, Duitsland, Polen, Italië, Rusland, Sri Lanka, in de Himalaya's, Brazilië, Peru... In feite kan je overal waar bergen zijn bergkristal terugvinden. Vaak worden heel zware en grote kristallen gevonden. Zo heeft men in Brazilië exemplaren gevonden van ca. 40 ton en Kazachstan kristallen van zelfs 70 ton. Maar ook dichterbij doet men uitzonderlijke vondsten: in de Berner Alpen in Zwitserland is in 1719 een grote holte ontdekt, een zogenaamde kristallenkelder waaruit meer dan 100.000 kilo bergkristal van ongeëvenaarde schoonheid werd gedolven.

Bergkristal wordt in toenemende mate industriëel gebruikt. Geconstateerd is dat de geleidende kwaliteiten en de geheugenopslagcapaciteit van kristal uitzonderlijk goed zijn en betrouwbaarder dan de langs chemische weg vervaardigde materialen. Denk aan het gebruik van kwarts in horloges, mobiele telefoons, computers, en voor optische doeleinden. Brazilië bvb. exporteerde tijdens de tweede wereldoorlog voor meer dan 300 miljoen dollar helder bergkristal naar Amerika, welke hoeveelheid vrijwel geheel voor legerdoeleinden werd gebruikt.

Deze dikwijls glasheldere steen, waarvan een Zwitserse sage vermeldt, dat hij ontstaan zou zijn doordat het ijs van de gletsjers tot een zo lage temperatuur was afgekoeld dat het nooit meer ontdooien kon, is haast in ieder gebergte te vinden met uitzondering van de kalksteengebergten. Energetisch heeft bergkristal een hexagonale vorm, dat wil zeggen zes als basismatrix. Dit kan veranderen onder invloed van hoge temperaturen. Stel je een driedimensionale davidsster voor, dan zie je voor je waaruit het kristal is opgebouwd. En wat voor het kristal geldt, geldt ook voor het grootste deel van het menselijke lichaam. Het menselijke lichaam bestaat voor tot wel 90% uit water, dat dezelfde basismatrix heeft. Koolstof is een hoofdbestanddeel van de organische moleculen waaruit ons lichaam is opgebouwd en heeft precies dezelfde

bindings/tetraederstructuur. Dit bij elkaar is een fysische verklaring voor de verbondenheid tussen mens en kristal.

Door zijn waterhelderheid heeft deze steen een zekere vermaardheid als regenmaker genoten.

Bij sommige stammen in Centraal-Afrika en Australië is dat nog steeds het geval.

In Zuid-Soedan en Egypte plaatst men enige stukken bergkristal op een granietblok en druppelt daarop met een ijzeren stang water, dat uit een aardpot komt. Men begraaft daarna deze stukken in zijn akker en hoopt dat deze voldoende regen zullen aantrekken om de oogst niet te doen mislukken.

In Centraal-Afrika en Australië is de werkwijze als volgt:

Men breekt een stukje van het bergkristal af, de rest wordt in lappen of in veren gewikkeld en daarna begraven of op een heilige plaats verstopt.

Volgens de oude Kelten stelt bergkristal bloed. Ook in de middeleeuwen en nog lang erna werd deze steen ter genezing van allerlei kwalen aanbevolen. Nog in 1750 kwam het nog in elke goede apotheek voor.

In de eerste eeuw na Christus gaven medici in Rome bergkristal als geneesmiddel tegen huidaandoeningen. Het werd dan enige tijd aan de stralen van de zon blootgesteld en daarna op de zieke plek gelegd.

In het begin van de 16^e eeuw luidde de Duitse farmaceutische naam voor gestampt bergkristal 'Schwindelstein' of 'Vertigostein', daar het tegen duizeligheid heette te beschermen. Ook als poeder in oude wijn gemengd genas het dysenterie. Met honing gemengd bevorderde het de melksecretie bij mens en dier.

Olaus Borrichius (1626-1690), een Deense chemicus, gaf het volgende recept om bergkristal tinctuur te maken: een kristal moest tot een hoge temperatuur verhit worden en dan gloeiend in koud water geworpen worden, waardoor het uiteenspatte. Deze stukjes moesten opnieuw in heet water afgetrokken worden vermengd met salpeter, waardoor men een troebele vloeistof kreeg, die men moest laten bezinken.

Het aldus verkregen resultaat moest dan met wijngeest gedistilleerd worden en daarna met koud water aangelengd.

Het werd dan rood en gold als middel tegen vallende ziekte, schurft en hypochondrie (gebruik 40 druppels per dag).

Op het einde van de 18^e eeuw beval een zekere dr. Bourgeois gebrande bergkristal als middel tegen buikloop aan, maar gemengd met enige kruiden die zijn geheim waren.

De Egyptenaren gebruikten bergkristal vooral in verbinding met andere mineralen als amulet.

In Schotland, bij het meer Loch-No-Mair, dat naar men zegt geneeskrachtig water bevat, doet de volgende legende de ronde: in oeroude tijden woonde daar een wijze vrouw die beroemd was om haar heelkunde, die zij met behulp van enige bergkristallen uitoefende.

Dit wekte de jijd van een machtige buurman op, die haar deze stenen afhandig wilde maken om er dan zijn voordeel uit te slaan.

Met een groot gevolg kwam hij vermomd als zieke bij haar. Zij doorzag de vermomming echter direct., vluchtte, maar werd door de dienaren achtervolgd, die haar inderdaad inhaalden en haar de stenen trachtten afhandig te maken. Op dit moment wierp zij de stenen in het diepe meer, waar ze voor de eeuwigheid in verzonken, terwijl zij de wens uitsprak, dat een ieder door het water genezen zou worden, met uitzondering van de leden van de clan Gordon, waartoe haar vervolgers behoorden.

Verder bestaat er in Cornwall en Wales nog een oude Keltische legende, die verhaalt, dat St-Columba aan koning Brude een gewijde bergkristal schonk om zijn Druïde priester te genezen. Deze steen zou het vermogen hebben gehad van zelf geheel te verdwijnen als de ziekte absoluut dodelijk was. Zodat de steen alleen in werking kwam als de ziekte te genezen was.

Ook zou men door lang te staren op dit kristal in de toekomst kunnen zien, een geloof dat heden ten dage nog bestaat.

In Idar-Oberstein en andere plaatsen, waar halfedelstenen worden bewerkt maakt men nog altijd een hoeveelheid ronde kogels uit volkomen zuivere bergkristal voor helderzienden, e.a. In Rusland werd vroeger een in eivorm geslepen bergkristal door geliefden met Pasen aan elkaar geschonken, dit als amulet tegen het verflauwen van de liefde.

In Japan wordt bergkristal als het volmaakte juweel beschouwd (Tama). Het is het symbool van reinheid, geduld, volharding en oneindigheid.

In de oude Griekse geschiedenis wordt verteld, dat Aristophanes bergkristal in rechtszaken zou hebben aanbevolen. Het zou het vermogen hebben valse aanklachten te ontzenuwen en het inzicht van de rechter te verscherpen. Bovendien werd het in die tijd in geslepen vorm als brandglas gebruikt.

In Rome worden op het Kapitoel verschillende grote stukken en kristallen bewaard, o.a. één, die door Livia, de vrouw van keizer Augustinus, geschonken zou zijn en 50 pond weegt. Bekend waren ook de groten schalen uit bergkristal, die bij de keizerlijke feestmaaltijden werden gebruikt.

Chinezen gebruiken bergkristal om op een woestijnreis de dorst te lessen, zij nemen dan een stukje op de tong (verkoelende werking) en noemen het dan soui-che. Ook was het bergkristal voor hen het symbool van het hemellicht. Als zodanig wordt het met de naam Ching aangeduid. In Centraal-Afrika bij de Banae-stam wordt het in ronde schijven geslepen en dan in de doorboorde lippen gedragen, men geloofde dan dat het de drager of draagster de macht van het juiste woord geeft.

Op de Nieuwe Hebriden in Australië worden kristallen dwars door de neusvleugels gestoken als afschrikwekkend voorkomen tegen boze geesten.

De oude Mexicaanse stammen gebruikten bergkristal als amuletten om zich een goede oogst te verzekeren en ook kogels van dit materiaal om de toekomst te voorspellen.

De Indianen van Noord-zowel als van Midden-Amerika gaven dikwijls kristallen als lichtdragers mee aan hun doden in hun graven.

Zij brachten bergkristal in verband met het vuur.

Dit gebruik heerste eigenaardig genoeg ook in Noord-Ierland en in enkele streken in Schotland. Men noemde daar bergkristal 'god-stones'. Dit gebruik schijnt oeroud geweest te zijn, daar ook reeds in de graven van de holbewoners te Les Eyzies (Auvergne) bergkristal in de hand van begravenen werd aangetroffen.

Buiten de zuiver Keltische en Indiaanse streken is dit gebruik onbekend. Hier moeten we vooral rekening houden met het feit, dat deze volkeren de steen om zijn glans als lichtdrager en dus als beschermer hebben beschouwd.

De Schotse clan Donnachaidh bezat een bergkristal, dat als overwinningsamulet bekend stond; omdat het hun de overwinning in de slag bij Bannockburn (1315) hielp behalen. Deze steen werd de steen van de Vlag genoemd.

In de USA worden bij Herkimer kleine zeer heldere en goed gevormde kwarskristallen gevonden, de zgn. Herkimer-diamanten. Deze worden door zeelieden als amuletten gedragen om een voorspoedige en voordelige visvangst te bevorderen.

In Tasmanië geldt de steen weer als regenmaker.

Op het eiland Man ziet men, als enige uitzondering op aarde deze steen voor een ongelukssteen aan. Hij zou daar de vissers beheksen en een slechte visvangst tot gevolg hebben.

In het oude Scandinavië werden eden op bergkristal gezworen, en ook wel op witte kwarts.

De Araucaricu stammen van Chili en Argentinië hadden zoals vele andere Indianenstammen medicijnvrouwen. Deze gebruikten een bergkristal bij hun bezweringen. Deze stenen mochten

echter niet door leken aanschouwd worden, ze werden in lappen of leer gewikkeld. Ze stonden er op om een oplossing voor hun moeilijkheden te vinden.

Boece de Boet schrijft, dat bergkristal goed is tegen koorts, bloeduitstortingen; buikloop en een middel om goede melksecretie bij jonge moeders te bevorderen. Ook wordt wel eens tinctuur van bergkristal gebruikt om het groeien van tanden en nagels bij jonge kinderen te bevorderen. Het zou verder op de zintuigen werken een helder volmaakt rein kristal zou in staat zijn om gedeprimeerde mensen geestelijk op te beuren.

In Indonesië waar het onder de naam Jakoet veel als substituuut voor diamant wordt gebruikt dient het samen met kruiden als middel tegen inwendige ziekten.

Bij de Noord-Amerikaanse Indianen wordt bergkristal nog steeds als een heilige steen beschouwd, namelijk het symbool voor het licht op deze aarde. Bij sommige stammen is het de gewoonte de nageboorte van een pasgeboren baby met een bergkristal te begraven om de verbinding met de aarde te symboliseren. Nog steeds hebben Indianen bergkristal in huis om te gebruiken bij bepaalde rituelen en ceremoniën. Ook in hun totems gebruiken ze vaak bergkristal als zinnebeeld van reinheid en licht. Op reis dragen ze een stukje ruwe bergkristal in een buidel om de hals, maar ook om hun dorst te lessen. Ook in de Tibetaanse cultuur wordt bergkristal om dezelfde redenen gewaardeerd en gebruikt.

Door de grote hoeveelheid *silicium* in bergkristal kan hij een belangrijke rol spelen in iemands algemene toestand:

Lichamelijk wordt *silicea* bij etterende wonden met goed gevolg toegepast, ook in homeopatische vorm. De steen is een ideale helper bij alle rugklachten, hij geeft steun aan de ruggengraat om weer rechtop te komen en helpt bij ischias. Hij stimuleert de aanmaak van calcium en heeft een grote invloed op herstel en vorming van het skelet. *Silicea* is het juiste middel bij alle stoornissen bij nagel- en haargroei. Bij moeilijk genezende wonden helpt *siliceapoeder*. Bergkristal is de beste algemene reinigingssteen.

Geestelijk brengt bergkristal helderheid en inzicht bij mentale problemen. Hij geeft steun en neemt besluiteloosheid weg. Hij heft geestelijke blokkades op en herstelt de energiestroom. Bergkristal draagt het goddelijke licht in zich en trekt de ziel naar dit universele licht toe; Hij helpt iemand zijn intuïtieve inzichten te gebruiken en te verruimen. Hij helpt de duisternis van onwetendheid te doordringen. Hij concentreert de aandacht en richt de geest op hogere waarden. Het is een ideale steen om meditatieve mogelijkheden te versterken en te ondersteunen.

Om de negatieve straling van elektrische toestellen te neutraliseren legt men een ruwe kristal op het toestel met de punt van de kristal in de richting van het noorden.

Om negatieve aardstralen om te buigen kan men een bergkristal onder het bed leggen, steeds met de punt in de richting van het noorden.

Om de geest te reinigen kan men een kleine kristal dragen met de punt van het kristal gericht naar de aarde om overtollige energie af te voeren. Wanneer men zich beter wil aarden is het aan te raden een brokje bergkristal te dragen, maar dan met de punt van het kristal naar boven gericht om de aarde-energie op te nemen.

Om de concentratie te behouden en te versterken legt men een brok bergkristal op de werkplek of de plaats waar men werkt.

Om het huis en zijn bewoners tegen blikseminslag en ander onheil te beschermen, is het goed in elke kamer een brokje bergkristal te leggen. Het zal bovendien een positieve invloed hebben op de inwoners.

Bergkristal heeft tevens een ondersteunende werking van alle bach-bloesems, en meer in specifiek de Rock Rose, Mimulus, Cherry Plum, Aspen, Crab Apple.